

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 444/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 3 To 144/2008 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Tdo 15/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2010 doručená sťažnosť M. B., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 To 144/2008 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Tdo 15/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. októbra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 89/2008-241 z 2. októbra 2008 bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Bol jej za to uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu piatich rokov, ako aj trest zákazu riadiť akékoľvek motorové vozidlá na dobu šiestich rokov. Prečinu sa mala dopustiť tak, že 20. októbra 2007 pri riadení osobného motorového vozidla Škoda Felícia na mieste s obmedzenou rýchlosťou jazdy 40 km/h pri prejazde pravotočivej zákruty idúc rýchlosťou v rozpätí 73,15 až 80,85 km/h dostala šmyk a prešla do protismeru, kde došlo k čelnej zrážke s protiidúcim osobným motorovým vozidlom tiež značky Škoda Felícia. Vodičovi P. Ď. spôsobila pomliaždenie tváre s krvnými výronmi a oderkami kože v oblasti ľavej strany tváre, ľavej očnice, nosa, hornej a dolnej pery s drobnou trhlinou na sliznici dolnej pery, tržnú ranu v oblasti záhlavia, pomliaždenie prednej steny hrudnej s krvným výronom, prasknutie spánkovej kosti vľavo, zlomeninu bočnej steny ľavej očnice s výlomom, preniknutie vzduchu do mäkkých tkanív očnice a za očnú guľu, trieštivú zlomeninu prednej a bočnej steny čeľustnej dutiny a otras mozgu ľahkého stupňa. Zranenia si vyžiadali práceneschopnosť sedem týždňov. Spolujazdkyni M. Ď. spôsobila trieštivé zlomeniny klenby a spodiny lebečnej s pomliaždením mozgu pri následnom zlyhaní životne dôležitých funkcií centrálnej nervovej sústavy s krvácaním pod tvrdú a mäkkú plenu mozgovú. Na následky týchto zranení 27. októbra 2007 zomrela. Mal. S. Ď. spôsobila pomliaždenie s oderkou kože na pravom predkolení s práceneschopnosťou piatich dní a dobou liečenia siedmich dní. Mal. A. Ď. spôsobila pomliaždenie čela vpravo s práceneschopnosťou dvoch dní a dobou liečenia piatich dní. Mal. L. K. spôsobila pomliaždenie čela, prednej ľavej strany hrudníka ľahkého stupňa a ľavého lakťa s práceneschopnosťou piatich dní a dobou liečenia siedmich dní.

Na základe odvolania prokurátora rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 144/2008-272 zo 16. júla 2009 bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a sťažovateľka bola odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 8. decembra 2009 sťažnosť ústavnému súdu. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 6/2010-13 z 20. januára 2010 bola

sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa názoru ústavného súdu na základe námietok uvedených v sťažnosti má sťažovateľka možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Sťažovateľka podala v zmysle právneho názoru ústavného súdu dovolanie 22. marca 2010. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2010 zo 16. júna 2010, ktoré bolo obhajkyňi sťažovateľky doručené 2. augusta 2010, bolo dovolanie odmietnuté. Najvyšší súd napriek právnenému názoru ústavného súdu odmietol vykonať spravodlivosť a dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vecne nepreskúmal. Najvyšší súd sa zjavne pustil cestou upätého formalizmu, ktorý je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pritom ani len nevysvetlil dôvody, pre ktoré nevzal právny názor ústavného súdu na zreteľ pri riešení zásadnej otázky prípustnosti dovolania. Absencia vyčerpávajúceho odôvodnenia dávajúceho odpoveď na zásadné otázky je tiež porušením práva na spravodlivý proces.

Samotný rozsudok krajského súdu sťažovateľka namieta v dvoch rovinách.

Vytýka predovšetkým to, že jej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, hoci v iných známych prípadoch v rovnakých veciach rozhodli všeobecné súdy odlišne. Dopravná nehoda nebola výsledkom vodičskej bezohľadnosti a arogantnosti, ale vodičskej neskúsenosti sťažovateľky. Hoci krajský súd formálne vymenoval množstvo poľahčujúcich okolností v prospech sťažovateľky, tieto nenašli primeranú odozvu v jeho rozsudku. Preto sa uložený trest javí ako pomsta, nie ako morálne odsúdenie. Tento záver plynie z poznania rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v rovnakých, resp. obdobných veciach. V mediálne podobných trestných veciach s rovnakým tragickým následkom dopravnej nehody (smrť) súdy uložili tresty odňatia slobody s podmienečným odkladom (napr. herec S., politik a podnikateľ M., herec K.), dokonca aj samotný krajský súd v obdobnej veci rozhodol tak, že i napriek smrteľným následkom dopravnej nehody uložil trest odňatia slobody s podmienečným odkladom, pričom doslova uviedol, že „... *nenapraviteľný následok - smrť poškodenej... sám o sebe nie je okolnosťou, ktorá nevyhnutne musí viesť k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody páchatel'ovi*“. Odlišné rozhodnutia

všeobecných súdov v rovnakých veciach môžu vykazovať znaky jurisdikčnej ľubovôle a byť z tohto hľadiska protiústavné.

Za ďalšie porušenie označených práv považuje sťažovateľka skutočnosť, že hoci podala vyjadrenie na odvolanie prokurátora, krajský súd naň nebral zreteľ, pretože jeho obsah vo svojom rozsudku neuviedol. Preto rozsudok nemožno považovať za dostatočne odôvodnený v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 To 144/2008 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tdo 15/2010 s tým, aby rozsudok krajského súdu zo 16. júla 2009 a uznesenie najvyššieho súdu zo 16. júna 2010 boli zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 € od krajského súdu a vo výške 1 000 € od najvyššieho súdu, ako aj náhradu trov konania.

Z vyjadrenia obhajkyne sťažovateľky z 5. novembra 2008 doručeného okresnému súdu 6. novembra 2008, ktorým reaguje na odvolanie prokurátora, vyplýva, že odvolanie obsahuje len minimálne dôvody. Nezodpovedá skutočnosti, aby sťažovateľka „*hrubo porušila pravidlá cestnej premávky*“. Na jej strane je daná významná prevaha poľahčujúcich okolností a na druhej strane sa nezistila ani jedna priťažujúca okolnosť. Uložený trest je v súlade so zákonom, a to tak z pohľadu generálnej, ako aj individuálnej prevencie. Trest bol sťažovateľke uložený po citlivom a spravodlivom zvážení všetkých okolností. Je navyše v súlade s judikatúrou všeobecných súdov medializovanou v porovnateľných trestných veciach verejne známych osobností (napr. herec S., politik a podnikateľ M.). Konečným výsledkom rešpektovania aplikačnej praxe by mala byť jednotná interpretácia právnych predpisov v zmysle zásady, že „*každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne (nie rovnako) a v rôznej odlišne*“. Táto požiadavka veľmi úzko súvisí s princípom rovnosti pred zákonom.

Z rozsudku krajského soudu č. k. 3 To 144/2008-272 zo 16. júla 2009 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného soudu sp. zn. 3 T 89/2008 z 2. októbra 2008 vo výroku o treste odňatia slobody s tým, že sťažovateľke bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa názoru krajského soudu okresný súd pri ukladaní trestu pochybil. Bolo potrebné stotožniť sa s odvolaním prokurátora, podľa ktorého neboli splnené podmienky na podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody. Je pravdou, že sťažovateľka spáchala trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, viedla predtým riadny život, priznala sa, čin sama oznámila a oľutovala a aj krajský súd tieto skutočnosti vyhodnotil ako poľahčujúce okolnosti. Na druhej strane však zo záverov znaleckého posudku nepochybne vyplynulo, že sa sťažovateľka tesne pred nehodou pohybovala rýchlosťou 73,15 až 80,85 km/h. Z technického hľadiska bol teda príčinou dopravnej nehody nesprávny spôsob jazdy sťažovateľky, ktorá prešla do protismeru a ohrozila a obmedzila proti jazdiaceho vodiča. Pravdepodobnou príčinou prechodu do protismeru bola rýchlosť vozidla, teda jeho pohyb rýchlosťou vyššou, než aká bola v danom mieste povolená. P. Ď. ako vodič nemal technickú možnosť nehode zabrániť pri rýchlosti, ktorou sa pohyboval, a taktiež nemal možnosť jej zabrániť ani pri povolenej rýchlosti. Sťažovateľka mala technickú možnosť nehode zabrániť tým, že zastaví pred miestom zrážky a zotrvá vo svojom jazdnom pruhu, avšak iba za predpokladu, že by sa pred nehodou pohybovala rýchlosťou najviac 57 km/h. Za daných okolností musel krajský súd konštatovať, že zo strany sťažovateľky došlo k viacnásobnému porušeniu pravidiel cestnej premávky, keď takmer dvojnásobne prekročila maximálne povolenú rýchlosť. Ďalej išlo o riskantnú a nebezpečnú jazdu, ktorou ohrozovala nielen svoj život, ale aj životy iných účastníkov cestnej premávky. Do protismeru prešla aj napriek tomu, že jazdné pruhy boli rozdelené viditeľnou plnou stredovou deliacou čiarou. Následkom nehody došlo k smrti M. Ď., k zraneniu majúceho charakter ťažkej ujmy na zdraví P. Ď. a k zraneniu troch ďalších maloletých osôb. Krajský súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol predovšetkým na spôsob spáchania činu a jeho následky, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti a osobu sťažovateľky, jej pomery a možnosť nápravy, ako aj účel trestu a sťažovateľke uložil trest odňatia slobody nepodmienečne na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 6/2010-13 z 20. januára 2010 vyplýva, že ním bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu sťažnosť podaná sťažovateľkou proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 144/2008 zo 16. júla 2009. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka namietala porušenie čl. 12 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru preto, že jej bol uložený trest, ktorý je odlišný od známych rozhodnutí všeobecných súdov v rovnakých veciach pri absolútnej ignorancii k jej argumentom. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže sťažovateľka podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré treba považovať za účinný a dostupný prostriedok nápravy tých vád, ktoré sťažovateľka vytkla. V zmysle princípu subsidiarity nie je daná právomoc ústavného súdu poskytnúť sťažovateľke ochranu.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2010 zo 16. júna 2010 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 144/2008 zo 16. júna 2009. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie bolo prípustné, bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote, avšak bez toho, aby boli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, o ktoré sa dovolanie opieralo. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je možné podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Žalovaný skutok, pre ktorý bola sťažovateľka uznaná vinnou, bol v rozsudku okresného súdu správne posúdený. Napokon v tomto smere dovolanie ani nebolo podané. Krajský súd svojím rozhodnutím o treste neporušil žiadne hmotnoprávne ustanovenie, pretože uložil sťažovateľke trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby po zohľadnení všetkých tých hmotnoprávnych ustanovení, ktoré uviedol vo výroku svojho rozsudku. Treba zdôrazniť, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku spočívajúceho v tom, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prerokovaný trestný čin nepripúšťa. Podstatou dovolania je nespokojnosť sťažovateľky so záverom krajského súdu o nemožnosti uložiť jej trest odňatia slobody s podmieneným

odkladom. Pokiaľ v tejto súvislosti sťažovateľka uvádza iné prípady, podľa nej rovnaké ako u nej, treba poznamenať, že nie je vecou najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu preskúmať správnosť a zákonnosť iných rozhodnutí z hľadiska uložených trestov vo veciach, v ktorých nebolo podané dovolanie. Ak krajský súd vyhodnotil okolnosti významné z hľadiska ukladania trestu (ktoré veľmi podrobne a precízne uviedol) a dospel k záveru, že by bolo v rozpore so zásadami týkajúcimi sa účelu a výmeru trestu, keby bol sťažovateľke uložený podmienený trest odňatia slobody, nie je možné, aby tieto jeho závery znova prehodnocoval dovolací súd, ktorý nie je všeobecnou treťou opravnou inštanciou. Ďalšie dovolacie námietky sa týkajú toho, že krajský súd sa vôbec nevyrovnal s argumentmi sťažovateľky vo vzťahu k odvolaniu prokurátora. Takéto námietky nie sú vôbec dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Jednak sa opierajú o procesné ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku o obsahu rozsudku a okrem toho nezodpovedajú ani skutočnosti, že by sa krajský súd nevyrovnal s vyjadrením sťažovateľky k odvolaniu prokurátora, pretože každým svojím konštatovaním krajský súd v podrobnom odôvodnení rozsudku reagoval aj na námietky sťažovateľky obsiahnuté v jej vyjadrení k odvolaniu prokurátora.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka prevzala uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2010 zo 16. júna 2010 dňa 9. augusta 2010. Jej obhajkyňa ho prevzala 2. augusta 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by

bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Jadrom sťažnosti sú dve námietky. Sťažovateľka jednak poukazuje na to, že jej prípad bol z hľadiska uloženého trestu posúdený omnoho prísnejšie ako porovnateľné prípady známych osobností, o ktorých sa dozvedela z médií. Okrem toho tvrdí, že hoci podala vyjadrenie na odvolanie prokurátora, krajský súd sa jeho obsahom nezaoberal a nevzal ho do úvahy.

V súvislosti s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 3 To 144/2008 ústavný súd zdôrazňuje, že hoci sa krajský súd v dôvodoch rozsudku výslovne nezaobrá námietkou sťažovateľky poukazujúcou na iné medializované prípady, resp. výslovne neuvádza obsah vyjadrenia sťažovateľky na odvolanie prokurátora, z obsahového hľadiska sú dôvody rozsudku krajského súdu dostatočnou reakciou na obe uplatnené námietky.

Sťažovateľka vidí dôvodnosť prvej námietky zrejme v tom, že i v ňou spomínaných medializovaných prípadoch išlo o dopravné nehody so smrteľným následkom a i napriek tomu boli páchatelia na rozdiel od nej postihnutí trestom odňatia slobody s podmieneným odkladom. Zo záverov krajského súdu však jasne vyplýva, že v prípade sťažovateľky išlo o postihnutie piatich osôb, v rámci ktorých bola jedna usmrtená, ďalšia utrpela ťažkú ujmu na zdraví a tri maloleté deti boli postihnuté iba v ľahšej miere. Preto už samotný rozsah následkov činu, ktorého sa dopustila sťažovateľka, odôvodňuje odlišný záver o uloženom treste.

Hoci námietky sťažovateľky uvedené v jej vyjadrení na odvolanie prokurátora nie sú v rozsudku výslovne spomenuté, z odôvodnenia sa javí ako jednoznačné, že sú primeranou reakciou na argumenty sťažovateľky, pretože sú zásadnou polemikou práve s týmito jej argumentmi.

V súvislosti s konaním vedeným najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tdo 15/2010 treba uviesť, že najvyšší súd veľmi podrobne a inštruktívne vyložil, prečo podľa jeho názoru nie

sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak ako ich sťažovateľka v dovolaní uplatnila.

Nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že citované ustanovenie nie je vhodné na napadnutie rozsudového výroku o treste v dovolacom konaní, keďže toto ustanovenie sa vzťahuje výslovne len na nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo na nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Rovnako je jednoznačné aj to, že nemôže ísť v otázke trestu ani o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku aplikovateľný v prípade, keď bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Napokon v súvislosti s namietaným trestom obostojí aj argument najvyššieho súdu, podľa ktorého nemôže v dovolacom konaní skúmať tresty uložené v iných prípadoch.

Hoci najvyšší súd nepovažuje uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku za aplikovateľný ani na námietku o neprihliadnutí krajského súdu na vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu prokurátora, napriek tomu sa touto námietkou aj vecne vysporiadal, keď dospel k záveru, že krajský súd každým svojim konštatovaním v podrobnom odôvodnení rozsudku vysvetlil, prečo neobstojí okresným súdom uložený podmienený trest odňatia slobody, čím reagoval aj na námietky sťažovateľky obsiahnuté v jej vyjadrení.

Za daných okolností nemožno rozhodnutia všeobecných súdov považovať za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Niet preto príčiny na to, aby ústavný súd do týchto rozhodnutí zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010